

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Γραφεία όδός Νομισματοκοπείου 7

Έτος ΚΓ'—Αριθμός 6365

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Τό φύλλον Β λεπτά Β

Πέμπτη 25 Δεκεμβρίου

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΣΑΒΒΑ

Οι καλόγηροι τό είχαν αποφασίσει. Η Διαλαλήτρα, ή παλαιά καμπάνα της Αγίας Λαύρας, πού διελάλησε πρώτη την ανάστασιν του Γένους, πού χρόνια και χρόνια, κρεμασμένη εκεί ψηλά εις τό πυργωτόν κωδωνοστάσιον εξέτέλεσε πιστώς τό έργον της άγρυπνούσα εις τας προσευχάς των ανθρώπων σημαίνουσα τας χαράς και τας λύπας, τας πανηγύρεις και τό πένθη της εκκλησίας, ή ιστορική καμπάνα της Μονής θ' άποστέλλετο εις τας Πάτρας.

Η Διαλαλήτρα είχε γηράσει πλέον. Ο νόμος της θοράς είχε άποτυπώσει βαθειά την σφραγίδα του επάνω εις τόν παλαιόν της θρείγαλον, τόν βαθυπράσινον, ως τό φύλλον της άγρίας θάμνης. Τα χείλη της είχαν καταφαγωθή αι γλυφαί της—οί κισσοί και οί κάρυμβοι και ό Έλληνας μάναδρος πού την περιέβαλλεν ως χαρίεσσα ζώνη—είχαν

μπάνισμα του έσπερινού και του όρθρου τό άργόν και έπίσημον καμπάνισμα της λειτουργίας, να έγκαινιάσγη τή νέα καμπάνα... Τρέξε, πάτερ Σάββα, τρέξε !...

Ο «καμπανάρης» εύρέθη, επάνω εις ένα βράχον. Απ' εκεί είχε παρακολουθήσει όλην την τελετήν. Δεν άντέστη εις την έπιθυμίαν των. Ο δυστυχής πάτερ Σάββας τό έπερίμενεν όλα. Ομίλησεν, έγέλασεν. Έπρεπε να χαρή, δεν είχε αλήθεια; Τόν έσυραν μέχρι του καμπαναριού, τόν ανέβασαν επάνω ως έπιπλον, τόν εκάθισαν εις τό σκαμνί του και του έδωσαν τό γλωσσίδι εις τό χέρι, και τόν έπεριποιήθησαν και τόν ενθάρρυναν με άγρίαν χαράν.

— Σήμανε, πάτερ Σάββα, σήμανε!.. Ο πάτερ Σάββας ήσθάνθη εἴγος εις τό γηραλέα μέλη του. Εκύτταζε την καινούργια καμπάνα, την άκαστράπτου-

σαν μέχρι διαρρήξεως ήκουεν ό πάτερ Σάββας, ήκουε τό καμπάνισμα του φαιδρού όρθρου, του όρθρου των Χριστουγέννων.

Παναγία Παρθένα! Αλλ' αὐτή ήτο και ή Διαλαλήτρα του, καλή, ή Διαλαλήτρα του, ή αγαπημένη του καμπάνα, πού έψαλλε την δόξαν του έρχομένου Θεού!...

Πλόγι στό κρεβάτι του ήτο ένα παρθεράκι. Τό χέρι του πάτερ Σάββα έτρεμε, κατώρθωσεν έν τούτοις να τό άναΐξη. Τα πρώτα γέγηγ της αύγης έλευκαινόν τόν έρίζοντα. Επάνω εις την άποφυλλισμένην μουρηάν του προσυλίου, μερικοί σπῆνοι έξυπνήσαντες, ετίναζον τά φτερά των και έτερέτιζαν.

Η ήμέρα προσηνύετο λαμπρά, ή λιόλουστος χειμωνιάτικη ήμέρα..

Χριστούγεννα! Η Διαλαλήτρα εκελαηδούσεν, εκελαηδούσε πάντοτε και τό τραγούδι της έγέμιζε την άτμόσφαιραν με την μελωδίαν άοράτων όργάνων, με την μουσικήν των Χερουβείμ και των Σεραφείμ.

Οι καλόγηροι εις τόν ναόν είχαν άρ-

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

■ Νέον γεγονός εις την ιστορίαν της Ιουδαίας. Ήσαν εις κίνησιν από άκρου εις άκρον τούς κατοίκους του μικρού βασιλείου. Ηρώδη του μεγάλου και ό-λοκληρον την χώραν του Ισραήλ.

Ο αυτοκράτωρ Αύγουστος διάταξε γενικήν άπογραφήν των έμμέσως ή άμέσως υπό τό σκήπτρόν του λαών.

Ο Κυρίως, έπαρχας Συρίας διαώρισθη κανονιστώρ και άνετέθη αὐτῷ ή καθολική διεξαγωγή της άπογραφής κατά την υπό την διοίκησιν του έπαρχίαν και καθ' άπασαν την Ιουδαίαν.

Και ή άπογραφή έπρεπε να άνερχθῃ ούχι επί των έν δεδομένη ήμέρα διατρίδόντων εις τινα πέλιν άτομων, αλλ' επί των καταγομένων εἰς έκάστης αὐτῶν. Πῶς τις λοιπόν όρειλε να προέλθῃ και άπογραφῇ εις τόν τόπον της

της πατρίδος Δαβίδ, άνδρα δυσαναλόγως πρεσβύτερον αὐτῆς, αλλά χρηστόν και εὐσεβῆ, γεννηθέντα έν Βηθλεέμ της Ιουδαίας.

Οὗτος, υπακούων εις τό πρόσταγμα του Ηρώδου, άνέβη και οὗτος εις την Βηθλεέμ, άγων και την μνηστήν του να άπογραφῶσιν.

Οὗτος, υπακούων εις τό πρόσταγμα του Ηρώδου, άνέβη και οὗτος εις την Βηθλεέμ, άγων και την μνηστήν του να άπογραφῶσιν.

Μικρόν μὲν, αλλ' ούχι και άσημον χωρίον, αὐ' έν αὐτῷ εἶδε τό φῶς εἰς τὸν κόσμον.

Τόπος τερπνότητος και γόνιμος, δεν εἶνε μακράν της Ιερουσαλήμ, εἰμή κατά δύο περίπου ώρας.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

■ Νέον γεγονός εις τὴν ἱστορίαν τῆς τῆς πατρὸς Δαβὶδ, ἀνδρὸς εὐταναλόγως Ἰουδαίας ἔθεσαν εἰς κίνησιν ἀπὸ ἀκροῦ πρεσβύτερον αὐτῆς, ἀλλὰ χρηστὸν καὶ εἰς ἀκρὸν τοῦς κατοίκους τοῦ μικροῦ εὐσεβῆ, γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Οὗτος, ὑπακούων εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ Ἡρώδου, ἀνέβη καὶ οὗτος εἰς τὴν τὴν Βηθλεὲμ, ζῶν καὶ τὴν μνηστὴν τοῦ ἵνα ἀπογραφῶσιν.

*

Ἄλλ' ἡξεύρετε τὴν Βηθλεὲμ, οἶκον Εὐφραθῆ, οἶκον Ἀβραμῆ;

Ἀπέχει τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέρας τῆς Ναζαρέτ.

Μικρὸν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄσημον χωρίον, ὅν ἐν αὐτῇ εἶδε τὸ φῶς ὁ Δαβὶδ.

Τόπος τερπνότητος καὶ γόνιμος, δὲν εἶνε μακρὰν τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἰμὴ κατὰ δύο περίπου ὥρας.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἡμισελήνοειδούς λόφου, μεδιᾷ πάντοτε ἱκατάρυτος ἀπὸ ἀμπέλους, μωρέας, μυγδαλίας, συκῆς, ξυλοκερατίδας. Κάτω εἰς τὴν κοιλάδα, ἀκτινοβολεῖ ὁ χρυσεῖος ἀγρὸς τοῦ Βαβῆ, ὅπου ἐσταχυολογεῖ ἡ Ρούθ.

Καὶ μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐκτείνεται στακτόχρους ὡς θάλασσα συγχευμένη με νέφη, ἡ Ἐρημος τοῦ Ἰούδα μετὰ τὰ ξηρὰ καὶ ἀρμυρῶδη βουνά της.

Πέραν, ἐκείθεν, κυνίζει ἡλιος τῆς ἡ Νεκρὰς Θάλασσας. Τὸ χωρίον τοῦτο ὤρισαν λοιπὸν τὴν μικρὰν Βηθλεὲμ, σὶ Προβῆται ὡς μέλλουσαν κοιτίδα τοῦ Σωτῆρος.

Ἀμὰ ἡ πρὸς τὴν Βηθλεὲμ συνοδεία ἐξήλθε περὶ ἰβ' ὥραν τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὴν τελευταίαν ἀνάπαυαν καὶ προσέφερε θυσίαν ἐσπερινὴν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐστράφη τὴν ὁδὸν πρὸς Βηθλεὲμ, ἰδοὺ φωταυγὲς τι φαίνοντο ἐκπληκτικόν, πρωτοφανές, ἐπιδράν εἰς τὸν Οὐρανὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου τούτου.

Ἦτο ἄστρον; ἦτο κομήτης; ἦτο φωτεινὸν μετέωρον;

Ἐφεγγοδόλεις τὸν οὐρανὸν μέσῳς τι ἐκπαγλόν, μαργαρώδες, ἀλλὰ διαυγὲς ὡς κρύσταλλον καὶ ἱλαρὰ ἥως ἐξελύνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Καὶ ἐνῷ πᾶν ὑπερφυσικὸν φαινόμενον, ὅσον ὥραϊον καὶ μεγαλοπρεπές καὶ ἀνῆνε, πάντοτε ἐνσπείρει τὸν τρόμον, τὸ μετέωρον τοῦτο, τοῦναντίον, περιέλουε τὴν ψυχὴν μετὰ γλυκεῖαν παρηγορίαν, ἐστήριζε τὴν καρδίαν μετὰ θείας ἐλπίδας, ἐγοήτευε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ παραδείσιον φῶς ἐπιχέον εἰς τὸν οὐρανὸν γαλήνην μακαρῶν, ἀγγέλων χαρὰν ἀγίων εὐδαμονίαν.

Τί ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τὸ χαριόσυνο, τὸ λαμπρὸν φῶς;

Πάντες ἠτένιζον εἰς αὐτὸ γοητευμένοι, ἐκθαμβοί, σιωπηλοί.

Τὸ ἠτένιζεν ἐπίσης καὶ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαριάμ...

Τρεῖς ὅμως ἄνδρες, πολλοὶ, πολλὸ μακρὰν, σοφοὶ οὗτοι μάγοι, τὸ διεκρίναν πολλὸ πρότερον πρὶν ἢ τὸ ἴδωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐστρεψαν πρὸς αὐτὸ τὸ τηλεσκοπίον τῆς σοφίας των καὶ τὸ ἠνένησαν, τὸ ἐρμήνευσαν...

Θὰ ἦτο βεβαίως αἱ πρῶται φυλακαὶ τῆς νυκτός, ὅτε ὁ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Μαριάμ ἐβόσταν εἰς Βηθλεὲμ.

Αἱ οἰκίαι πᾶσαι ἦσαν ὑπερπλήρεις ὀδοιπόρων. Ἡ παρομιώδης ξενία τῶν ἀγαθῶν κατοίκων ἐπεδαφιλεύθη εἰς τοὺς ξένους προθυμώτατα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Νυβερσόριον τὸ χάνι τοῦ χωρίου ἦτο καὶ αὐτὸ κατὰ μέτρον ἀνθρώπων καὶ ὑποζυγίων.

Ἐκεῖ δὲ τῇ συνοδείᾳ μίᾳς δεκαρχίας λεγιωνιστῶν, εἶχον ἐνιδρυθῆ καὶ οἱ κήνορες, οἱ ὁποῖοι εἰς παχεῖς κυλίνδρους παπύρου, ἐκτυλισσομένους ἐπὶ εὐρείας τραπέζης ἐνήργουν ἐν μεγάλῳ συνωστισμῷ τὴν ἀπογραφὴν λεπτομερέςτατα, ὡς σήμερον.

Ποῦ νὰ σταθῶν, ποῦ νὰ καταλύσῃ οἱ μνηστευμένοι τοῦ Ναζαρέτ; Δὲν ὑπῆρχε θέσις οὐδαμοῦ!

Καὶ ἡ Μαριάμ ἤρχισεν ἤδη νὰ αἰσθάνηται ἐν τῇ κσιλῇ της ὀχληροῦς τινας νυγμούς.

Μάτην ὁ Ἰωσήφ ἠρεῦνεντε παντοῦ τοῦ χωρίου μήπως ἀνακαλύψῃ μικρὰν τινα γωνίαν.

*

Εὐσπλαγχνοὶ τινες γυναῖκες τοῦ λαοῦ ὠδήγησαν τοὺς ξένους μας εἰς σπηλαιὸν τι καλούμενον Σταῦλον, διότι ἐκεῖ εὗρισκον καταφύγιον μαζὺ μετὰ τὰ ὑποζύγια των οἱ ἀπορώτεροι τῶν διαδωτῶν καὶ κείμενον εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ χωρίου.

Τὰ γρανιτώδη ὑψώματα τῆς Παλαιστίνης βρῖθουν σπηλαιωδῶν κοιλοτήτων.

Ἐντὸς λοιπὸν τοῦ σπηλαιῶν ἐκείνου, ἐπὶ εὐρωτιῶντος τινὸς σανιδώματος, κατέφυγεν ἡ Μαριάμ καὶ ὁ Ἰωσήφ.

Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην τρώγλην, εὖρε ξενίαν ἐν τῇ γῇ ὁ κύριος τῶν οὐρανίων μεγαρῶν, ὁ ποιῶν τὴν γῆν τρέμειν, ὁ ἀπόγονος τοῦ Δαβὶδ, ὁ κληρονόμος τοῦ αἰωνίου θρόνου, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Τὸ μέγα τοῦτο γεγονός διηγεῖται ὁ Λουκᾶς μετὰ δύο λέξεις, ὑπερτάτως ἐν τῇ ἀπλότητι των.

Αἱ καλὰ ἐκεῖναι γυναῖκες ἐσπευσαν νὰ προσκομίσουν πτωχικά τινα σπάργανα, περιετύλιξαν τὸ νεογνὸν καὶ τὸ κατέκλιναν ἐντὸς φάτης μετὰ ἄχυρα. Δὲν εἶχον ἄλλον τόπον.

Τὸ ὑψηλὸν τοῦτο συμβεβηκὸς ἔλαβε χώραν κατὰ νύκτα τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου, κατὰ τὸν μῆνα Τεβέθ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Καλανταρίου, ἀνεῖ ἄλλων μαρτύρων γνωριζόντων τὴν θεϊότητα τοῦ βρέφους.

Ἀλλ' ὅχι τὸ ἔμαθον ἀμέσως καὶ ἄλλοι τινές.

Εἰς τοὺς πόδας τῆς Βηθλεὲμ, ὅπου ἡ παιδίς μετὰ τοὺς ἀγροὺς τοῦ Βαβῆ, ἀπλοῖ καὶ αἰσθητὲς ποιμένες ἐφύλαττον τὰ πρόβατά των.

Ἐκαμε ψυχὸς δριμύ τὴν νύκτα ἐκεῖνην, καὶ οὕτε τὸ μαῦρον ἐπὶ κεφαλῇ φακίολιον, οὔτε ἡ ἐκ προβάτων βορὰ ἐπὶ τῶν ὤμων ἠδύνατο νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν παγετόν.

Καὶ ἐθερμαίνοντο περὶ ζωνροῦ πυρὸς, καθήμενοι ὀκλαδῶν ὑπὸ παχεῖαν ἐλαίαν καὶ ἀγραιοῦντες.

*

Αἰφνης οὐρανία λάμψις ἐπλημμύρισε

Οἱ πιστοὶ Ἰσραὴλῖται ἓνα μόνον ἐγνώριζον βασιλέα... τὸν Ἰεχωῶ!

Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος.

Καὶ διὰ τοῦτο ποταμοὶ ἐλέληροι ποικιλοχρῶμων καὶ ποικιλοσχῆμων ἀμυρίστων κατεπλημμύρουν τὸ ἀχανές τῶν ὁδῶν τῆς Παλαιστίνης δίκτυον.

*

Ἕλληνας σκεπτικοὶ μετὰ ὀδοιπορικῆς γλαυμάδας καὶ πλησθεῖδας, Ῥωμαῖοι μετὰ ἀλαζωνίαν κατακτητοῦ, Σύριοι βραδείς Φιλισταῖοι ζῶηροί, Τύριοι πολυάσχολοι μετέβαινον ἀπὸ Χαβρόνος εἰς Σαρέδ καὶ ἀπὸ Ἰεριχούς εἰς Καισαρείαν· οἱ εὐσεβεῖς ὅμως Ἰουδαῖοι, ὡς οἱ πολυπληθεότεροι ἐν τῇ τῷ τόπῳ ἐσχημάτιζον τὰ ὀγκωδέστερα κώματα τῶν ἀνθρωποχειμαρῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀρρωδέστερα ὡς ἐκ τῶν λευκῶν κεφαλοδέσμων, ἴσως δὲ καὶ τὰ ἡχηρότερα, διότι ὀδοιποροῦντες κατὰ πυκνὰ κισθάνια ἔψαλλον ὁμαδὸν ἱεροῦς ὕμνων, ὡς ὅταν μετέδινον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἔκατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς.

Καὶ πάντες οἱ ταξιδιῶται οὗτοι ζῶηροί καὶ σπεῖδοντες ἐκ τοῦ θρήντου τοῦ φύχους ὠδεῖον ἐφιπποῖ, πεζοί, ἐποχοῦμενοι, ἐπὶ φορεῖαν, ἐπὶ καμήλων, ἐπὶ ὄνων. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο μέσον ὀδοιπορίας μετεχειρίζοντο ἰδίως οἱ Ἰουδαῖοι.

Τὸ ταπεινὸν τετράπεδον ἦτο τὸ φορεῖον τῶν πτωχῶν καὶ τὸ μεταγωγικὸν τῶν πενιχρῶν ἀποσκευῶν των.

Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν λαὸς πτωχὸς καὶ ἀγροτικός.

Τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἦτον ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁ λαὸς καὶ αὐτὰ συνεχέντρον ἀπάσας τὰς δυνάμεις τῆς δραστηριότητος καὶ τὰς ἀκτίνας τῆς διανοίας του.

Καὶ ἦτον ὁ πλουσιώτερος τῶν λαῶν, διότι ἦτο ὁ πτωχότερος...

Μεταξὺ τῶν μηρυκιστῶν πλῆθους ἀναμεμιγμένον, ἐχάνατο καὶ ζεύγος ὀδοιπόρων διευθυνόμενον μετὰ μικροῦ τινος ὀμίλου συμπατριωτῶν πρὸς Ἱεροσόλυμα διὰ τῆς μεγάλης λαωφόρου τῆς Σαμαρείας.

Ὁ εἰς τούτων ἦτο ἀνὴρ, σεμνὸς, μετὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ, ξανθὸς καὶ ἀρχίζων ἤδη νὰ κάμπτεται ὑπὸ τὸ βάρος τῶν 40 ἢ 45 ἐτῶν. Ἐφόρει τὴν σακκοειδῆ ἐκείνην τῆδεον, τὴν ὁποῖαν περιεβάλλοντο οἱ ὁμόφυλοι του εἰς τὰς πορείας καὶ τὴν ὁποῖαν τηροῦσι καὶ σήμερον οἱ ἱερεῖς ὡς ἱεραγωγικὸν ἄμφιον ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν φελώνιον.

Μετὰ ἐπιμήκη ράβδον στηρίζων τὰ βήματα του ἐβόηθει, ἐπακουμὸν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σάγματος τοῦ ὄνου του, νεαράν γυναῖκα φερόμενην ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου τούτου, μόλις ἐπτακαίδεκα ἐτῶν, μετὰ τὸ χρυσωτόν της, θέριστρον, τσαγιά, μετὰ τὴν κεφαλὴν ταινιωμένην, ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν διπλωμένην ἐντὸς τοῦ πέπλου της καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν.

Οἱ παρέρχοντες ἐκ τοῦ πλησίον συνοδοιπόροι προσέβλεπον μετὰ συμπαιδείας τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον ζεύγος τοῦτο ἀλλὰ ἐξέπλησσον καὶ διεκρούον ἐπὶ τῇ πιθανότητι, ὅτι ἦσαν ἀνδρόγονοι.

Δὲν ἐμάντευον, ὅτι εἶχον συνοδὸν ἄνδρα ἐκλεκτόν τοῦ Θεοῦ, καὶ γυναῖκα θεοφόρον.

Ἀλλὰ τινὲς τῶν συντυχονόντων συγχωρίων των, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐγνώριζαν, ἐστρεφον τὴν κεφαλὴν μετὰ μορφασμὸν σκανδαλισμένης ἀρετῆς, διότι τὸ ζεύγος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε νὰ γίνοντο γονεῖς, ἦσαν νέονυμφοι καὶ μὲν ὁ Ἰωσήφ εἶχε δώσει τὸ μακάριον, δῶρα μνηστείας, εἰς τὴν Μαριάμ καὶ εἶχε παραλαβεῖ αὐτὴν κατ' οἶκον μετὰ τὸ στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς ἀλλ' ὅμως ἐλάχιστος καιρὸς παρήλθε, ὅν ἦς αἱ δέκα παρθέναι μετὰ τὰς λαμπάδας ἐχαιρέτισαν τὴν εἰσοδὸν τῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου.

Καὶ οἱ συμπατριῶται των οὗτοι, οἱ γνωρίζοντες αὐτοὺς καλάως, ἦσαν ἀκριβῶς οἱ τυφλοὶ καὶ ἀγνοοῦντες.

Καὶ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαριάμ διέκρινον κάλλιστα, ὅπως ὅσον λευκὸς καὶ φωτός ἦτο ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου των αὐτός, τὸν ὁποῖον οἱ ἄλλοι ἐβλεπον μετ' ἀποστροφῆς ὡς μελανὴν κηλίδα.

Ἡ Μαριάμ, ἐξ αἵματος Δαβὶδ, κόρη τοῦ Ἰωακίμ καὶ τῆς Ἀννης, κατήγετο ἐκ Ναζαρέτ.

Ἡ Ναζαρέτ (ἀνήθος καὶ βλαστὸς) πράσινον, ἀνθρώπινον, ἀλλ' εἰσέτι ἄσημον καὶ ταπεινὸν χωρίον τῆς Γαλιλαίας.

Ἡ Μαριάμ εἶχεν ἀπεριώσει παιδιόθεν τὴν παρθενίαν της εἰς τὸν ναὸν, ἀλλ' ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ἡ μόνη κληρονόμος τῶν γονέων της, ἐμνηστεύθη ἐξ ἀρχαίου τῶν ἐθνῶν τὸ πλεσιέστερον τῆς οἰκογενείας της, τὸν Ἰωσήφ, ἐπίσης ἐκ

